

Gent corrent

Jaris Savoglou

Fotoperiodista. Anhela viatjar i explicar històries. Té 24 anys i va venir a Barcelona a estudiar un màster.

«El caràcter grec i el català s'assemblen»

JAVIER CARBAJAL

Catalina
Gayà

És en la distància quan un analitza la pròpia cultura amb més clari-
vidència. M'assec amb Jaris Savoglou per parlar de catalanitat i neix un retrat descarnat de la seva ciutat: Atenes. Jaris parla com el jove que és. Té fam de món i té clar que aquest món no és com l'hi havien explicat.

—He pensat molt en el que em va preguntar per telèfon.

—**¿I com veu els catalans?**

—No sé si és perquè he viscut amb tres catalans i he conviscut amb les seves famílies al Penedès, però em sento molt còmode aquí. La cultura grega i la catalana s'assemblen molt. Tots dos cridem i som de sang calenta. És cert que abans de venir em van dir que els catalans eren tan-

cats i que només em parlarien en català, però jo m'he sentit molt bé. Potser aquí són més europeus. Els grecs no tenim res a veure amb els alemanys. Perdó pels alemanys, però som diferents.

—**Anem a pams: ¿quan va arribar a Barcelona?**

—Ara fa vuit mesos. Primer vaig estar un any a València treballant com a voluntari europeu amb persones amb discapacitat. A Atenes hi tenia molts amics espanyols, m'agradava l'idioma i volia fer un màster de fotoperiodisme. Vaig pensar que el millor era venir com a voluntari per aprendre castellà i, després, estudiar el màster. El curs era a Barcelona.

—**I diu que Atenes i Catalunya s'assemblen.**

—No. El caràcter grec i el català s'assemblen. Però Atenes no és Grècia i Barcelona no és Catalunya. A Ate-

«A Atenes no tens temps per viure la cultura. La gent treballa tot el dia per sobreviure»

nes no hi ha festes als barris ni tradicions gregues. Aquí, a Barcelona, hi ha totes les tradicions de Catalunya. Atenes ha canviat molt. Ara és una ciutat destruïda i la gent té por.

—**¿En quin sentit està destruïda?**

—No tens temps per viure la cultura. Treballes tot el dia només per sobreviure. No s'ho imagina. És cert que aquí també treballen molt, però s'ha posat molta força en la cultura catalana, i això es viu al carrer.

—**¿I a què es refereix quan parla de por?**

—Els atenesos no accepten els immigrants ni la multiculturalitat. Jo he anat a diversos pobles de Catalunya i he parlat amb la gent. La mare d'una amiga em va dir un dia que parlàvem de nacionalisme català: 'Quan una persona ve aquí, treballa i parla el nostre idioma, per a nosaltres és català'. Això és impossible a Atenes.

—**Segueixi.**

—A Barcelona hi ha gent d'altres parts d'Espanya que em diu: 'Em sento català'. A Grècia, no. Els atenesos no accepten una cosa així. Tinc una amiga albanesa que va arribar a Grècia als 6 anys. Ara en té 25 i no té papers. Ha viscut un racisme extrem a l'escola i no podia tenir amics grecs.

—**És molt crític amb el seu país.**

—Des del 1974, Grècia està en mans de governs corruptes que s'han dedicat a destruir tota la producció

que tenia el país: el cotó, l'oli d'oli-
va, la feina al camp. Això ha provo-
cat un èxode de ciutadans grecs cap
a Atenes. Gent que malviu sense
ajudes socials i sense possibilitat
d'educació.

—**Grècia segueix sent Europa.**

—Sí, però la gent ha après a deixar de pagar impostos, a comprar una cosa i vendre-la després 30 vegades més cara.

—**Aquí també hi ha molta especulació.**

—Hi ha paral·lelismes, és veritat. A Espanya, ara ho estan destruint tot i també hi ha moltíssima corrupció política. La diferència és que nosaltres ja hem perdut la nostra producció.

—**¿Hi ha algun moviment com el 15-M a Atenes?**

—No. I que bo que no n'hi va haver cap així. A Atenes hauria sigut d'una violència extrema. Aquí respecten més, són més europeus i estan més units.

—**¿I els joves d'aquí i d'allà?**

—En general, veig que als dos costats busquen terreny segur. No surten a veure la multiculturalitat, i això és el que et connecta amb la gent a tot arreu del món. Si no connectes amb la gent i fins i tot tens por, no pots aprendre a estimar el veí. Diuen que no surten perquè no hi ha diners i perquè tot és car, però jo crec que és per mandra.

—**¿Es queda? ¿Se'n va?**

—Me'n vaig, segur. Aquí sento que he fet un pas endavant. He acabat el màster, m'he independitzat i he sortit de casa dels pares. Ara toca moure'm. ≡

 gentecorriente@elperiodico.com